

Απόσπασμα από το ημερολόγιο ενός πρόσφυγα

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Είναι Κυριακή, 12 Ιουλίου και σου γράφω πάλι. Βρίσκομαι για άλλη μια μέρα στο υπόγειο του Εμπορικού κέντρου στο Χαλέπι, τρομοκρατημένη, εξαντλημένη, πεινασμένη και διψασμένη και ακούω, όπως κάθε μέρα, τους βομβαρδισμούς και τους πυροβολισμούς και κρύβομαι μαζί με τους γονείς και τα τρία μικρότερα αδέρφια μου, προσπαθώντας να επιβιώσω για ακόμα μια μέρα. Ακόμα μια μέρα, αφού οι γονείς μου έχουν πειστεί από εμένα και τους θείους μου και έχουν αποφασίσει, μετά από πολλή σκέψη και διλήμματα να φύγουμε όσο πιο μακριά γίνεται από τον τόπο μας. Θα φύγουμε από την πατρίδα μας, που εδώ και πολύ καιρό δεν μπορεί να μας προσφέρει τα απαραίτητα για μια φυσιολογική ζωή. Μια ζωή που θέλουν όλοι οι άνθρωποι. Μια ζωή στην οποία θα έχω σπίτι, φαγητό, σχολείο, αυλή να παίζω, φίλους, τη γιαγιά και τον παππού, θα έχω ασφάλεια. Φοβάμαι σαν μικρό παιδί. Φοβάμαι για μένα, για τους γονείς μου και τα αδέρφια μου. Το σπίτι μας έχει κατεδαφιστεί από τους βομβαρδισμούς, φαγητό δεν υπάρχει πάντα, μόνο όταν οι φιλανθρωπικές οργανώσεις καταφέρουν να μπουν στην πόλη μας, το σχολείο μου είναι κλειστό εδώ και πολύ καιρό, η γιαγιά και ο παππούς σκοτώθηκαν και είναι κάτω από τα συντρίμια του σπιτιού τους ενώ ασφαλής δεν ένιωσα εδώ και πάρα πολύ καιρό. Θα αντέξουμε..., θα μείνουμε ζωντανοί όλοι μας..... Για ακόμα μια μέρα... Αύριο φεύγουμε.... και ευχή μου είναι να καταφέρουμε να φτάσουμε στην Ευρώπη, όπου νιώθω ότι θα είμαστε πιο ασφαλείς, τουλάχιστον θα μπορούμε να ζούμε.... Όπου πάμε θα είμαστε καλύτερα από ό,τι εδώ.....

Εβελίνα Ιωάννου